

Dues obres corals sobre Verdaguer
Dos obras corales sobre Verdaguer
Two choral works on texts by Verdaguer

La mort de l'escolà
Lo Noi de la Mare

Per a cor mixt

Antoni Nicolau

Edició a cura de Salvador Mas

1a edició: març 2005

© Antoni Nicolau
© DINSIC Publicacions Musicals, S.L.
Santa Anna, 10 E 3a - 08002 Barcelona
tel: 34 933180605 • Fax: 34 934120501
e-mail: dinsic@dinsic.com • www.dinsic.com

Dipòsit Legal: B-14808-2005
ISMN digital edition: M-69210-311-0

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, compresa la reprografia i el tractament informàtic, així com també la distribució d'exemplars mitjançant lloguer i préstec, resten rigorosament prohibides sense l'autorització escrita de l'editor o entitat autoritzada, i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

La reproducción total o parcial de esta obra por cualquier procedimiento, incluyendo la reprografia y el tratamiento informático, así como la distribución de ejemplares mediante el alquiler o el préstamo, quedan rigurosamente prohibidas sin la autorización escrita del editor o entidad autorizada y estarán sometidas a las sanciones establecidas por la ley.

All rights reserved. No part of this score may be reproduced or transmitted in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopying, recording, or any information storage and retrieval system, without permission in writing from the Publisher.

PRÒLEG

Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles, Osona, 1845-Vallvidrera, Barcelona, 1902), Mossèn Cinto, com és popularment conegut el més gran poeta de la Renaixença catalana, un dels més grans poetes romàntics europeus i també de tota la història de la literatura catalana, esdevingué des de bon començament, ja en vida, un poeta la popularitat del qual s'estengué per amplíssimes capes de la societat catalana de la seva època. De llavors ençà el seu prestigi de clàssic de la literatura catalana no ha pas minvat amb el pas del temps. La força de la seva llengua poètica, extraordinàriament viva, la musicalitat dels seus versos, la síntesi de procediments cultes i to popular, la mitologia dels seus poemes epico-patriòtics i la seva lírica religiosa, d'espiritualitat franciscana principalment, van exercir una gran fascinació sobre músics i compositors, de relleu ben divers, certament, com ara -per citar només alguns noms d'entre els nascuts en vida de Verdaguer- Josep Rodoreda (1851-1922), Enric Morera (1865-1942), Lluís Millet (1867-1941), Amadeu Vives (1871-1932), Àngel Rodamilans (1874-1936), Lluís Romeu (1874-1937), Manuel de Falla (1876-1946), Vicenç M. Gibert (1879-1939), Josep Sancho Marraco (1879-1963), Jaume Pahissa (1880-1969), Joan Baptista Lambert (1884-1945), Cristòfor Taltabull (1888-1964), Antoni Massana (1890-1966) etc., que sintonitzaren amb més o menys fortuna amb el món de Mossèn Cinto.

D'entre tots aquests, i deixant a part el cas ben singular de Manuel de Falla, fou potser Antoni Nicolau i Parera (Barcelona, 1858-1933) qui més íntimament congenià amb l'esperit místic verdaguerià. Format a Barcelona amb Joan Baptista Pujol (1835-1898) i amb Gabriel Balart (1824-1893), passà a París, on es donà a conèixer com a compositor. De retorn a Barcelona exercí com a director d'orquestra (dirigí el 1900 per primera vegada a la Península el cicle complet de les nou simfonies de Beethoven) i fou nomenat director de l'Escola Municipal de Música de la seva ciutat natal. La seva obra inclou música escènica, tant d'òpera com de sarsuela, música simfònica i coral. És precisament en aquesta faceta, en la composició d'obres corals, bàsicament per a l'Orfeó Català i per a l'Escolania de Montserrat, i primordialment a l'entorn de l'obra verdagueriana, que ha pervingut el nom de Nicolau fins als nostres dies.

Les dues obres que editem avui, ambdues escrites per a l'Orfeó Català, que les estrenà, amb el seu director-fundador, Lluís Millet, al davant, són paradigmàtiques d'això que acabem de dir. Al nostre entendre, tant en *La mort de l'escolà* com en *Lo Noi de la Mare*, Nicolau sabé sintonitzar molt íntimament i d'una manera definitiva amb l'esperit místic i mitològic verdaguerià, fins al punt que algunes poesies de Verdaguer, ultra les que presen-

tem aquí i el cas singular del Virolai de Rodoreda, ja ens són avui inimaginables sense la música de Nicolau (*Entre flors*, *Cançó de la Moreneta* etc.) Ambdues ens porten al moll de l'os del món religiós de Verdaguer, com és ara el món montserratí de *La mort de l'escolà*. Amb l'evocació del cant de la Salve gregoriana, dita també entre nosaltres Salve montserratina, amb l'alternança salmòdica com a base conductora del relat poètic, amb passatges homofònics emparentats amb el fals bordó renaixentista i aquests contrastant amb procediments estrictament polifònics, Nicolau crea una atmosfera evocadora, mística, mítica, dramàtica i contemplativa, tot a la vegada, netament romàntica, difícilment superable en la seva senzillesa i la seva diàfana puresa. Daltra banda *Lo Noi de la Mare*, glosa de la cançó tradicional i popular catalana del mateix nom, ens du al centre l'altra constant de Verdaguer: la cançó popular. Síntesi tant en el poeta com en el músic de procediments savis i to popular, aquesta, la cançó popular, és vista essencialment amb ulls romàntics, és a dir, com a expressió de la continuïtat amb la tradició col·lectiva i alhora com a desig de comunió amb l'essència mítica del propi poble, essència pervinguda fins a nosaltres des d'un temps ahistòric, certament remot, encara no sollat per la modernitat.

* * *

El poema de *La mort de l'escolà* de Jacint Verdaguer fou publicat primer dins de l'aplec de poesies que formaven el volum *Caritat* (Barcelona, 1885, amb posteriors reedicions)=(C) i posteriorment, revisat, dins del volum *Montserrat: Llegendari, cançons, odes* (Barcelona, 1889, amb posteriors reedicions)=(M) i és amb aquesta darrera versió que entrà dins el volum de les *Obres completes*. Cinquena edició. Pròleg de Marià Manent. Epíleg de Joan Bonet i Baltà, prev. Barcelona: Editorial Selecta, 1974⁵ (1943, 1946, 1949, 1964) (Biblioteca Perenne, Vol.I)=(Oe), que hem consultat. Tanmateix el text que va musicar Nicolau (=N) difereix tant de la versió de *Caritat* com de la de *Montserrat*. Segons conta Mn. Baldelló, Nicolau, que treballava sobre la versió del text publicat a *Caritat*, es posà en contacte amb Mn.Cinto i, d'acord amb aquest, suprimí alguns versos i n'obtingué encara del poeta uns altres de nous, que serviren millor al seu pla compositiu. En l'establiment del text poètic seguim fidelment la versió de Nicolau, respectant el lèxic de Verdaguer, però amb l'ortografia moderna i la puntuació tal com venen en l'edició de les *Obres completes*, ja citades, quan aquell coincideix amb aquestes, i normalitzant-la i puntuant-la al nostre criteri, quan els textos no coincideixen.

La mort de l'escolà

1. BALDELLÓ I BENOSA, Francesc de P.: *Mossèn Cinto i la música. Conferència llegida el dia 31 d'agost del 1952 al "Centre parroquial de cultura" de Sant Feliu de Codines, en sessió commemorativa del Cinquè Aniversari de la mort de Mossèn Jacint Verdaguer*. Barcelona: s.e., 1953

PRÓLOGO

Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles, 1845 - Vallvidrera, 1902), Mossèn Cinto, como se le conoce popularmente, el mayor poeta de la Renaixença catalana, uno de los mayores poetas románticos europeos y de toda la historia de la literatura catalana, fue desde el principio un poeta cuya popularidad, ya en vida, se extendía por todas las capas de la sociedad catalana de la época y su prestigio de clásico de la literatura catalana no ha disminuido con el tiempo. La fuerza de su lengua poética, extraordinariamente viva, la musicalidad de sus versos, la síntesis de procedimientos cultos y tono popular, la mitología de sus poemas épico-patrióticos y su lírica religiosa, principalmente de espiritualidad franciscana, ejerció una gran fascinación sobre músicos y compositores, ciertamente de relieve diverso, que sintonizaron con mayor o menor fortuna con el mundo de Mossèn Cinto.

Entre todos ellos, y dejando a un lado el caso singular de Manuel de Falla, quizás Antoni Nicolau i Parera (Barcelona, 1858-1933) fue quien más íntimamente congenió con el espíritu místico verdagueriano. Formado en Barcelona con Joan Baptista Pujol (1835-1898) y Gabriel Balart (1824-1893), se fue a París, donde se dio a conocer como compositor y, de regreso a Barcelona, ejerció como director de orquesta y fue nombrado director de la Escola Municipal de Música de su ciudad natal. Su obra incluye música escènica, tanto de ópera como de zarzuela, música sinfónica y coral. Precisamente en esta faceta de compositor de obras corales, básicamente para el Orfeò Català y la Escolania de Montserrat y primordialmente en torno a la obra verdagueriana, ha llegado el nombre de Nicolau hasta nuestros días.

Las dos obras que editamos hoy, escritas ambas para el Orfeò Català y estrenadas con su director-fundador Lluís Millet al mando, son paradigmáticas de lo que acabamos de decir. A nuestro entender, tanto en *La mort de l'escolà* como en *Lo Noi de la Mare*, Nicolau supo sintonizar muy íntimamente y de manera definitiva con el espíritu místico y mitológico verdagueriano, hasta el punto que algunas poesías de Verdaguer, además de las que presentamos aquí y el caso singular del *Violai* de J. Rodoreda, nos parecen hoy por hoy inimaginables sin la música de Nicolau. Ambas nos llevan a la médula del mundo religioso de Verdaguer, como el mundo montserratino de *La mort de l'escolà*. Con la evocación del canto de la Salve gregoriana, llamada también entre nosotros Salve montserratina, con la alternancia salmódica como base conductora del relato poético, con pasajes homofónicos emparentados con el falso bordón renacentista y en contraste con procedimientos netamente polifónicos, Nicolau crea un ambiente evocador, místico, mítico, dramático y contemplativo todo a un tiempo, netamente romántico, difícilmente superable en su sencillez y diáfana pureza. Por otro lado, *Lo Noi*

de la Mare, glosa de la canción tradicional y popular catalana del mismo nombre, nos lleva al centro de la otra constante de Verdaguer: la canción popular. Síntesis tanto en el poeta como en el músico de procedimientos sabios y tono popular, la canción popular es vista esencialmente con ojos románticos, es decir, como expresión de la continuidad con la tradición colectiva y al mismo tiempo como deseo de comunión con la esencia mítica del propio pueblo, esencia que llega hasta nuestros días desde una época ahistórica, ciertamente remota, todavía no mancillada por la modernidad.

La mort de l'escolà fue la primera obra coral que Nicolau compuso sobre una poesía de Verdaguer y fue estrenada por l'Orfeó Català con Lluís Millet al frente el día de año nuevo de 1900 en el Teatro Lírico de Barcelona.

La canción de cuna de *Lo Noi de la Mare* fue estrenada por l'Orfeó Català, dirigido por Lluís Millet, el 25 de enero de 1903 en el teatro Novedades de Barcelona.

Finalmente quiero agradecer a la Srta. Josefina Sastre, bibliotecaria del Orfeó Català, las facilidades que me ha dado en todo momento, y a los amigos Pere Artís i Benach y Lluís Millet i Loras su generosa aportación de datos y consejos.

Salvador Mas
Barcelona, 1997

FOREWORD

Jacint Verdaguer i Santaló (Folgueroles 1845 - Vallvidrera 1902), or “Father Cinto” as he is popularly known, was the greatest poet of the Catalan “renaissance”, one of the greatest of the European romantic poets, and also one of the greatest in the entire history of Catalan literature. During his own lifetime he became very popular throughout broad sections of the Catalan society of his day, and his reputation as a major figure of Catalan literature has not waned with the passage of time. The force of his extraordinarily vivid poetic language, the musicality of his poems, his synthesis of the cultivated approach with a popular tone, the mythology of his epic-patriotic poems, and his religious poetry with its mainly Franciscan spirituality, all fascinated musicians and composers, of varying standing indeed, who attuned with varying degrees of success to the world of the poet priest.

Among them all, though leaving aside the highly singular case of Manuel de Falla, it was perhaps Antoni Nicolau i Parera (Barcelona 1858-1933) who most closely attuned to the mystic spirit of Verdaguer. After his studies in Barcelona with Joan Baptista Pujol (1835-1898) and Gabriel Balart (1824-1893), he went to Paris, where he became known as a composer, and when he came back to Barcelona he worked as a conductor, and was appointed Director of the Municipal Music School of his native city. His works include stage works (both operas and operettas), symphonic music and choral music. And if the name of Nicolau has come down to our own day, it is mainly thanks to that last facet, the composition of choral works, chiefly for the Orfeó Català and the Escolania de Montserrat, and primarily in the context of Verdaguer’s works.

The two works we are now publishing were both written for the Orfeó Català, which gave them their first performance under Lluís Millet, the founder and conductor of that choir, and they are clear examples of what we have just said. In our view, both *La Mort de l’Escolà* (the Death of the Choirboy) and *Lo Noi de la Mare* (the Mother’s Boy), Nicolau manages to get very close to the mystical, mythological spirit of Verdaguer, and in a definitive way, to such an extent that some poems by Verdaguer other than those presented here today - and particularly in the case of his J. Rodoreda’s *Virolai* - are scarcely imaginable without Nicolau’s music. They both take us to the marrow of Verdaguer’s religious world, such as to the world of the Montserrat monastery in his *La Mort de l’Escolà*. Through his evocation of the Gregorian Salve, also known in Catalonia as the Montserrat Salve, through the psalm-like alternation as the guiding thread of the poetic narration, and through homophonic passages coming together with the Renaissance false bourdon in contrast with clearly polyphonic procedures, Nicolau creates an atmosphere that is evocative, mystical, mythical, dramatic and contemplative, while also clearly romantic,

in a way that is hardly surpassable in its simplicity and diaphanous purity. For its part *Lo Noi de la Mare*, a gloss on the traditional Catalan song of the same name, takes us to the heart of that other constant in Verdaguer: popular song. In both the poet and the musician it is a synthesis of knowledgeable procedures and a popular tone, the folk song being seen essentially through romantic eyes, i.e. as an expression of continuity with the collective tradition and a desire to commune with the mythical essence of the people, an essence coming down to us from time immemorial, far-off and unsullied by modernity.

La Mort de l’Escolà was the first choral work that Nicolau composed on the poetry of Verdaguer, and it was given its first performance on New Year’s Day, 1900, in the Teatre Líric, Barcelona, by the Orfeó Català, conducted by Lluís Millet.

The lullaby *Lo Noi de la Mare* was first performed by the Orfeó Català under Lluís Millet on January 25th, 1903, in the Teatre Novetats, Barcelona.

Lastly, I would like to thank Miss Josefina Sastre, librarian to the Orfeó Català, for her assistance at all times, and to our friends Pere Artís i Benach and Lluís Millet i Loras for their generous contribution of facts and advice.

Salvador Mas
Barcelona, 1997

La mort de l'escolà

per a cor mixt a veus soles

A l'Orfeó Català

Andante

I SOPRANOS

II

I TENORS

II

I BAIXOS

II

A Mont-ser-rat tot plo - ra,

Sa - - e, sa - -

Sa - - e, sa - -

Sa - - e, sa - - e,

Ah, ah,

5

tot plo-ra d'a-hir en-ça,

e, sa - - e, sa - -

A Mont-ser-rat tot plo - ra,

e, sa - - e, sa - -

sa - - e, sa - - e,

Ah, ah,

- * Boca immòbil, fent la "s" quasi imperceptible.
- * Boca inmóvil, haciendo la "s" casi imperceptible.
- * Mouth immobile, making the "s" almost imperceptibly.

Dues obres corals de l'escola de l'Orfeó Català sobre Verdaguer

© Antoni Nicolau © DINSIC Publicacions Musicals, S.L. • All Rights Reserved

9

que a - llí a l'Es-co-la - ni - a

e, sa - - - e, sa - - -

tot plo-ra d'a-hir en - ça,

e, sa - - - e, sa - - -

sa - - - e, sa - - - e,

ah, ah,

13

s'és mort un es-co - là.

e, sa - - - e, sa - - -

que a - llí a l'Es-co-la - ni - a

e, sa - - - e, sa - - -

sa - - - e, sa - - - e,

ah, ah,

Dues obres corals de l'escola de l'Orfeó Català sobre Verdaguer

© Antoni Nicolau © DINSIC Publicacions Musicals, S.L. • All Rights Reserved

Lo Noi de la Mare

Cançó de bressol inspirada en la cançó popular
Per a cor mixt a quatre veus

Lento
dolcemente

SOPRANOS *p* Men - tres Ma - ri - a bres - sa - va i ves - ti - a son ros i

CONTRALTS *pp* No plo - - - res, no, no

TENORS *pp* No plo - - - res, no, no

BAIXOS *p* No plo - res,

³ ten - dre Fi - llet que no dorm, per - què no plo - re, ni en ter - ra s'e-

[p] plo - - - res, no, no plo - res, no

[p] plo - - - res, no, no plo - res, no

no plo - res, no plo - res, no

⁶ nyo - re, dol - ça li can - ta dol - ce - ta can - çó: No

pp plo - res, no plo - - - res, no. No

pp plo - res, no plo - - - res, no. No plo - res, *[p]*

pp plo - res, no plo - - - res no. No

Dues obres corals de l'escola de l'Orfeó Català sobre Verdaguer

© Antoni Nicolau © DINSIC Publicacions Musicals, S.L. • All Rights Reserved

9

plo - res, no plo - res, no plo - res, no. —

plo - res, no plo - res, no plo - - res,

no, — Ma-nya-guet de la Ma - re, no plo - res, no, que jo can - to d'a -

plo - res, no plo - res, no plo - - res,

12

Ca - da gron - xa - da et da - réu - na a - bra - ça - da, ca - da a - bra -

no. No plo - - - res, no, no

mor. No plo - - - res, no, no

no. No plo - res no

15

ça - da un be - set a - mo - rós; mes ros - ses tre - nes se - ran tes ca -

plo - - - res, no, no plo - - - res,

plo - - - res, no; mes ros - ses tre - nes se -

plo - - - res, no, no plo - - - res,

Dues obres corals de l'escola de l'Orfeó Català sobre Verdaguer

© Antoni Nicolau © DINSIC Publicacions Musicals, S.L. • All Rights Reserved

Traducció dels textos

Castellà

La mort de l'escolà

La muerte del infante de coro

En Montserrat todo llora,
todo llora desde ayer,
que allí en la Escolanía
se ha muerto un escolano.
La Escolanía, oh Virgen,
es vuestro palomar;
a aquel que ayer os cantaba,
¿quién hoy no le llorará?

En una blanca caja,
mirad que hermoso está;
parece un lirio de agua
que acaban de arrancar.
Tiene el violín en la izquierda,
el que solía tocar,
el violín en la izquierda,
el arco en la otra mano.

Sus compañeros de celda
lo llevan a enterrar.
<El ruiseñor canta,
canta más allá;
cuando ve la Escolanía,
calla para escuchar.>

El rezo de los responsos
vienen de ensayar;
el primer verso que cantan
parece derramado del Cielo,
como un presente que los Ángeles
envían al hermano;
al segundo verso que cantan
[todos] se ponen a llorar.
¡Oh Virgen de clemencia,
queredlo perdonar;
oh dulce Virgen pía,
en el cielo dejad entrar
a aquel que aquí
en la tierra [siempre] os adoró!

Los monjes también lloran;
sólo canta un ermitaño,
oyendo cantar a los Ángeles
y con ellos al nuevo hermano,
pájaro que abre las alas
y hacia el Cielo va.
Mientras él canta en el aire,
su violín sonó.

* * *

Y en el Cielo entró.

Lo Noi de la Mare

El Niño de la Madre

Mientras María acunaba y vestía
a su rubio y tierno Hijo que no duerme,
para que no lllore, ni en la tierra se añore,
dulcemente le canta una dulce canción:

*No llores, no, Chiquitín de tu Madre,
No llores, no, que te canto con amor.*

Con cada arrullo te daré un abrazo,
con cada abrazo, un besito de amor,
mis rubias trenzas serán tus cadenas,
nido y alcoba las alas del corazón.

¡Qué bella es tu lozana mejilla!
¡Qué dulces son tus labios en flor!
Son una rosa que los míos abrieron
sólo para chupar la miel de su amor.

Hacedle golondrinas, requiebros amorosos;
cántale albas, gentil ruiseñor;
si te es poco fina mi falda de niña,
bajen los Ángeles del Cielo una cuna.

Sean sus alas las gasas de tus galas,
sean sus brazos almohadas para tu cuerpo;
yo para ti las tengo más dulces;
para envolverte, las telas del corazón.

Sean tu faja, si el Cielo no te la baja,
cuatro pajitas de seca ajedrea,
cuatro pajitas recién floriditas
que te servirán de faja y lienzo.

Engalanádmelo, Ángeles, mecédmelo, Arcángeles,
de aire buen aire, dándole amor;
mística bresca el Cielo le servirá
si en la leche de la Virgen no halla dulzor.

De los Reyes la estrella clarísima y bella
ha bajado a posarse en tu frente;
cuando ellos te miran celosos, exclaman:
“¡Qué haldada de perlas y flores!”

Todas se ajan las flores que te añoran,
las hacía brotar tu sonrisa melosa,
vuelven a la vida si las vuelves a sonreír,
mas, ¡ay!, sólo beben rocío de llanto.

Cuando se dan cuenta los Ángeles, entonan
cánticos de fiesta que se vuelven de duelo:
“Contigo antes de hora clarea la aurora,
contigo antes de hora ha de ponerse el sol.”

Mientras María lo acunaba y vestía,
ve sus manitas cruzadas en el pecho;
ya adivina del amor el juego,
que Hijo y Madre mezclan su llanto.

*No llores, no, chiquitín de tu Madre,
que en la cruz dura moriremos los dos.*

Anglès

La mort de l'escolà The Death of the Choirboy

On Montserrat all are weeping,
all have been weeping since yesterday;
for there in the Escolania [choir school],
one of the choirboys is dead.
The Escolania, Oh Virgin,
is Your dovecote; Today who not weep
for him who sang to You yesterday?

In a white box,
see how handsome he is;
he looks like a calla lily
that has just been uprooted.
In his left hand is the violin
he used to play,
in his left hand is the violin
in the other hand the bow.

The friends who shared his monks' cell
are taking him to be buried.
<The nightingale trills,
trilling from afar.
When he sees the choir,
he stops to listen.>

They have just been practising
the prayer for the dead;
the first verse sounds
like a gift from Heaven
that the Angels are sending down
to the brother.
When they sing the second verse,
all of them start to weep.
Oh, Virgin of compassion,
grant him forgiveness,
Oh, sweet and pious Virgin;
let him enter into Heaven,
he who <always> worshipped
You here on earth.

The monks also weep;
only a hermit sings,
hearing the Angles sing
and with them the new brother,
the bird, who spreads his wings
and flies toward Heaven.
While he is singing in the air,
the violin sounds.

* * *

And he enters into Heaven.

Lo Noi de la Mare The Mother's Boy

While Mary was putting her young blond Son
in the cradle and covering Him, who was not asleep,
sweetly she sang a sweet song so
he would not cry or grieve on earth.

*Do not cry, no, Mother's little one,
Do not cry, no, for I sing to You of love.*

Each time the cradle rocks, I will embrace You;
with each embrace comes a kiss of love.
My blond plaits will be Your chains,
the wings of my heart, Your nest and sleeping alcove.

How beautiful is Your fresh cheek!
How sweet are your lips in flower!
A rose that mine have opened
only to taste the honey of Your love.

Swallows, sing him tender lullabies;
love songs; sing him dawn songs, gentle nightingale;
if my maiden's skirt is not soft enough,
let the Angles in Heaven bring You a cradle.

Let their wings be the crepe of Your finery,
let their arms be pillows for Your body.
I have sweeter swaddling to wrap you in,
the materials of my heart.

They will be Your girdle if Heaven does not send You one;
four sprigs of basil,
four sprigs in bloom,
which will serve as Your girdle and linen.

Adorn him, Angeles, rock him, Archangels,
with a breeze of good air, giving him love;
mystic honeycomb Heaven will serve him
if he finds no sweetness in the milk of the Virgin.

The bright and glorious star of the Wise Men
has come down to rest on Your forehead;
when they gaze at You ardently, they cry
"What a profusion of pearls and flowers!"

All the flowers that yearn for you wither.
Your honeyed smile made them bloom;
they return to life when you smile at them
but, ay!, they drink only the dew of tears.

When the Angles see this, they sing
festive melodies that turn sorrowful:
"With You the sun rises before the appointed hour,
with You the sun sets before the appointed hour time."

While Maria rocked him and covered him,
she saw his hands crossed on his chest;
with love she foretold the endgame;
Son and Mother will mingle their tears.

*Do not cry, no, Mother's little one,
for on the rough cross both of us will die.*

Transcripció fonètica

La mort de l'escolà

[lə mórd də læskulá]

A Montserrat tot plora,

[ə munsərá tót plórə/]

tot plora d'ahir ençà,

[tót plórə ðái ənsá/]

que allí a l'Escolania

[kəlí læskuləniá]

s'és mort un escolà.

[séz mórt un əskulá/]

L'Escolania, oh Verge,

[læskuləniá/ ó βéɾzə/]

n'és vostre colomar;

[néz bóstrə kulomá/]

a aquell que ahir us cantava,

[əkéɫ káiws kəntáβə/]

qui avui no el plorarà?

[kí əβúj nóɫ plurərə/]

Dins una blanca caixa,

[dínz unə blánkə káfə]

mirau, que hermós està;

[miráw kərmóz əstá/]

n'apar un lliri d'aigua

[nəpár un líri ðájɣwə]

que acaben de trencar.

[kəkáβən də tréŋká/]

Té el violí a l'esquerra

[téɫ biulí læskéɾə]

que solia tocar,

[kə sulíə tuká/]

lo violí a l'esquerra,

[lu βiulí læskéɾə/]

l'arquet a l'altra mà.

[lærkét ə láɫrə má/]

Sos companyons de celda

[sus kumpəɾjónz də séɫdə]

lo duen a enterrar.

[lu ðúən əntərə/]

Lo rossinyol refila,

[lu rusɨjól rəfíɫə/]

refila més enllà;

[rəfíɫə méz əɾɫá]

quan veu l'Escolania,

[kwán béw læskuləniá/]

calla per escoltar.

[káɫə pər əskultá/]

Lo cant de les absoltes

[lu kán də læz əpsóɫtəs]

lo vénen d'assajar

[lu βénən dəsəzjá/]

lo primer vers que canten

[lu primé βéɾs kə kántən]

del Cel sembla vessar;

[dəl séɫ sémblə βəsá/]

com un present que els Àngels

[kóm un prəzén kəɫz əŋzəɫs]

envien al germà;

[əmbíən əɫ zəɾmá/]

al segon vers que canten

[əl səyón bérés kə kántən]

tots se posen a plorar.

[tóts sə pózən ə plurá/]

Oh Verge de clemència,

[ó βéɾzə ðə kləménsiə/]

volgueu-lo perdonar;

[bulɣéwlu pərduná/]

oh dolça Verge pia,

[ó ðóɫsə βéɾzə piá/]

al Cel deixeu entrar

[əl séɫ dəʃéw əntrá]

a aquell que ací en la terra

[əkéɫ kəsíən læ téɾə]

vos va adorar.

[buz bá ðurá/]

Los monjos també ploren;

[luz móɾɣus təmbé plórən/]

sols canta un ermità,

[sóɫs kántəwn əɾmitá/]

sentint cantar los Àngels

[səntíŋ kəntá luz əŋzəɫs]

i amb ells lo nou germà,

[jəmb éɫz lu nów zəɾmá/]

aucell que obre les ales

[əwséɫ kóβrə læz áɫəs]

i cap el Cel se'n va.

[i káp əɫ séɫ sembá/]

Mentre ell canta pels aires,

[méntɾə él kántə pəɫz əjɾəs/]

son violí tocà.

[sum biulí tuká]

I dins lo Cel entrà.

[i ðínz lu séɫ əntrá/]